

La Traviata

Giuseppe Verdi a văzut în *Dama cu camelii* o poveste cu un mare potențial muzical, care prezenta interes spectatorilor. A scris muzica pentru opera pe care o va numi La Traviata, libretul aparținând lui Francesco Maria Piave, după romanul lui Alexandre Dumas-fiul. Premiera a avut loc la Veneția (Teatrul La Fenice) în data de 6 martie 1853.

Desfășurarea pe acte a subiectului:

Actul I Asistăm la o petrecere ce se desfășoară în apartamentul celei mai renumite curtezane din Paris, Violetta Valery (soprană). Aici se întâlnesc toți aristocrații parizieni, printre aceștia se află și tânărul Alfredo Germont (tenor), îndrăgostit la nebunie de frumoasa Violetta. După un toast rostit de tânărul Alfredo, invitații sunt pofțiți să continue petrecerea într-un salon alăturat. Rămânând pentru o clipă singură pentru a-și reveni, semnele bolii fiind deja foarte vizibile, Violetta este surprinsă de declarația de dragoste sinceră a tânărului și este de acord să îi acorde o întâlnire chiar a doua zi. După plecarea musafirilor, Violetta rămâne singură, și meditează tulburată la efectul și intensitatea noilor sentimente pe care le încearcă, dar pe care ar dori să le înăbușe.

Actul II Violetta și Alfredo s-au retras la țară unde trăiesc fericiți împreună departe de agitația Parisului. Cheltuielile case depășesc însă veniturile Violettei care pusă în această situație se vede forțată să își vândă întreaga avere. Alfredo află de la camerista Violettei, Annina, toate acestea și pleacă la Paris pentru a o răscumpăra. În absența sa apare Giorgio Germont (bariton), tatăl lui Alfredo, care îi cere Violettei să rupă relația cu fiul său, deoarece logodnicul fiicei sale nu este de acord cu legătura lor imorală. În ciuda suferinței, Violetta acceptă să rupă orice legătură cu Alfredo și îl părăsește în grabă pentru a se urca într-o trăsură ce pornește spre Paris. Pe drum, ea îi încredințează grădinarului o scrisoare pentru Alfredo. Din bilet, tânărul află că mult iubita lui l-a

părăsit. Treptat sentimentele lui se transformă într-o ură puternică și jură că se va răzbuna pe cea despre care crede că i-a trădat dragostea.

Actul al III-lea Acțiunea se desfășoară din nou la un bal, de data aceasta în casa prietenei Violettei, Flora Bervoix (mezzo-soprană). Se cântă, se dansează, iar printre invitați se află și tânărul Alfredo. Între timp, își face apariția și Violetta, la braț cu vechiul său protector, baronul Duphol. Alfredo nu reușește să se stăpânească și le adresează celor doi cuvinte jignitoare. Violetta încearcă în van să aplaneze conflictul și cade zdrobită atunci când Alfredo îi aruncă în față toți banii câștigați la jocul de noroc, drept plată pentru toate clipele de iubire petrecute împreună. Tânărul e provocat la duel de Baron, toți cei prezenți luându-i apărarea Violettei. Inclusiv bătrânul Germont, sosit pe neașteptate își acuză fiul despre care spune că nu îl mai recunoaște.

Actul IV Violetta zace părăsită de toți, în pragul mizeriei, pe patul suferinței. Simte că viața nu îi mai oferă multe clipe, dar strânge la piept scrisoarea primită de la bătrânul Germont, prin intermediul căreia îi mărturisește confesiunea făcută fiului său, care acum cunoaște tot adevărul. Pe neașteptate, Alfredo, își face apariția, tânărul îngenunchiază la picioarele iubitei sale și îi cere iertare. Cei doi tineri își fac planuri pentru un viitor fericit împreună, dar care vor rămâne pentru totdeauna neîmplinite.

Frumusețile muzicii se succed neîntrerupt, începând cu uvertura – preludiu al morții în care se topesc toate iluziile și decepțiile, zburciunile și durerile și până în ultimul act, reiterare a elementelor introductive, potențate și de plânsetul viorii solo.

Vibranta închinare a tenorului, celebrul *Brindisi*, încărcat de veselie, dialogul sentimental – *Amor e palpito* și aria de mare amploare vocală a Violettei - *Che strano*, se desfășoară în actul I.

Tabloul al II-lea, sau în unele variante regizorale actul al II-lea, se deschide cu aria de patetică dăruire și mărturisire înflăcărată a lui Alfredo; replica Violettei la intervenția lui Germond și decizia ei de a renunța la propria-i fericire, toate pasajele sunt înlănțuite ca un flux melodic neconținut. Verdi a utilizat mijloace surprinzător de simple pentru a crea o atmosfera care să

trezească sentimente și a exprima o trăire. Dar, pe măsura creșterii intensității trăirilor și modalitățile sonore utilizate sunt amplificate. Drama intimă a Violetei din actul II se desfășoară mult mai emoționant în cadrul seratei, unde abandonatul Alfredo o jignește în scena plății.

Actul al III-lea, preluat din introducerea actului I dezvăluie intuiția lui Verdi în maniera de a trata muzical procesul fiziologic al agoniei. Descompunerea mortuară e redată în tonuri reținute cu sonorități în surdină, cu linii vocale în *pianissimo*. Doar intrarea tumultoasă a lui Alfredo, cu un efect tonifiant revitalizează atmosfera.

Verdi a întrebuințat în *La Traviata* un limbaj discret, sensibil diminuat în sonorități vibrante. Prin folosirea acestui limbaj compozitorul nu a redus intensitatea trăirilor, ci a schimbat modalitatea expresivă, frenezia devine tremur înfiorat, patima clocotitoare - pasiune intense, iar suferințele înăbușitoare devin tristeți îndurate.

Ligia Ghilea